

РЕШЕНИЕ

№ 5345

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Петър Милев Въззивно гражданско дело № 20221100513076 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 11708 от 25.10.2022 г., постановено по гр. д. № 55619/2021 г. по описа на СРС, 34 състав, В. Г. Х. е осъден да заплати на Гаранционен фонд на основание чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./ сумата в размер на 4000 лева, представляваща заплатени неимуществени вреди и сумата в размер от 4764,54 лева, представляваща заплатени имуществени вреди по щета № 210099/24.04.2013 г. за ПТП, настъпило на 26.10.2008 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху двете главници, считано от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника В. Г. Х., действащ чрез своя особен представител – адв. А. Д., като са изложени доводи за неговата неправилност поради нарушение на материалния закон, на съдопроизводствените правила и поради необоснованост. Въззивникът не е съгласен с извода на районния съд, че следва да бъде ангажирана деликтната му отговорност, тъй като спрямо него било образувано наказателно производство, приключило с влязла в сила присъда по НОХД № 13684/2009 г. по описа на СРС, с която е бил признат за невиновен в причиняването на ПТП. Счита, че първоинстанционният съд не е обсъдил възражението му по чл. 300 от ГПК за наличието на влязла в сила присъда, задължителна по въпросите относно извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. На следващо място, изтъкнати са съображения, че по делото били събрани достатъчно доказателства, от които да се заключи, че пострадалата Д.Т. не е била поставила своя обезопасителен колан и по този начин е допринесла за настъпването на вредните последици, като съдът неправилно и необосновано е приел, че в случая не е налице съпричиняване

на резултата. Въз основа на изложеното, въззивникът моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявеният иск – отхвърлен изцяло.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна Гаранционен фонд е подала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Намира, че изводите на районния съд са правилни, като във връзка с оплакването за наличие на съпричиняване е изложил съображения, че от изготвената по делото САТЕ се е установило, че в случая пострадалата не е допринесла за настъпване на вредите. Така мотивиран, въззиваемият моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба с вх. № 60205/28.09.2021г. на ищеца Гаранционен фонд, с която е предявил срещу ответника В. Г. Х. осъдителен иск по чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./ за заплащане на сумата от 8764,54 лева, представляващи изплатено от ищеца по щета № 210099/24.04.2013 г. и присъдено по влязло в сила решение по гр.дело № 25440/2013 г. на СРС, 162 с-в, застрахователно обезщетение за ПТП, настъпило на 26.10.2008 г. в гр. София, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното погасяване на вземането. Ищецът твърди, че е заплатил претендираните суми на Д.Т.Т., пострадала като пътник в лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № РК **** АМ при ПТП, настъпило на 26.10.2008г. въз основа на влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 25440/2013 г. по описа на СРС, 163 състав, по което дело ответникът В. Г. Х. бил привлечен като трето лице - помагач на страната на Гаранционен фонд. В исковата молба се твърди произшествието да е настъпило при следния механизъм: ответникът В. Г. Х., като водач на лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № РК **** АМ на 26.10.2008 г., около 19.00 часа в гр. София, при движение с несъобразена с пътните условия скорост по бул. „Христофор Колумб“ и с посока на движение от ул. „Поручик Неделчо Бончев“, губи контрол над управлявания от него автомобила и се удря с насрещно движещия се товарен автомобил „МАН“ с рег. № С **** КХ. В следствие на удара пътничката Д.Т.Т. получила травматични увреждания. Твърди, че ответникът управлявал увреждащия автомобил без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което Д.Т.Т. предявила извънсъдебна претенция към Гаранционен фонд за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, но ищецът отказал да стори това, поради неспазване на изискванията на чл. 288 КЗ /отм./. Д.Т.Т. не се съгласила с постановления отказ за изплащане на обезщетение и впоследствие образувала против ищеца гр.д. № 25440/2013 г. по описа на СРС, 163 състав, като с влязлото в сила решение по делото Гаранционен фонд бил осъден да заплати на Д.Т.Т. следните суми: сумата от 4000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от виновно и противоправно поведение на ответника В. Х., управлявал МПС без задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на 26.10.2008 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 13.06.2013 г. до окончателно изплащане на сумата; сумата от 493.33 лева - разноски в производството, съобразно уважената част от иска; сумата от 510 лева – адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

С уточняваща молба от 19.11.2021 г. ищецът е посочил, че въз основа на

постановеното съдебно решение били образувани срещу него три броя изпълнителни дела при ЧСИ Р.М. - № 20177900401885, № 20187900400409 и № 20187900400410. След предприетото принудително изпълнение по и.д. № 20177900401885 били събрани на 09.10.2017 г. следните суми-4000 лева – главница, 1757,83 лева – лихва за забава за периода от 13.06.2013г. до 09.10.2017 г., 1160,18 лева – разноски по изпълнителното дело, от които 455 лева разноски за вискателя Д.Т. и 705,18 лева такси и разноски по ТТРЗЧСИ. По второто изпълнително дело № 20187900400409 длъжникът Гаранционен фонд твърди, че след извършено прихващане заплатил на 27.03.2018г. сумата от 871,33 лева, представляващи разноски по гр.дело № 25440/2013 г. и по изпълнителното дело, а по и.д. № 20187900400410 заплатил на 27.03.2018 г. сумата от 510 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по гр.дело № 25440/2013 г. по описа на СРС на адв. С.Д., сумата от 200 лева – адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело и сумата от 265,20 лева такси и разноски по ТТРЗЧСИ. Ищецът поканил ответника да възстанови заплатената от него сума, но това не било сторено.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника В. Г. Х., с който оспорва иска като неоснователен и недоказан. Прави възражение за изтекла погасителна давност, тъй като правата по застраховка „Гражданска отговорност“ се погасявали с изтичане на 5-годишна давност от настъпване на застрахователното събитие, а то било настъпило на 26.10.2008 г. Към момента на подаване на исковата молба - 28.09.2021 г. пет годишният срок бил изтекъл. На следващо място е изтъкнато, че деликтната му отговорност му не следва да бъде ангажирана, доколкото била постановена присъда по НОХД № 13684/2009 г., с която бил признат за невиновен в причиняването на ПТП и същата следвало да бъде взета предвид, съобразно чл. 300 от ГПК. Направено е и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, тъй като пострадалата Д.Т.Т. била без поставен обезопасителен колан и с това допринесла за настъпването на вредните последици.

По делото е представен и приет препис от констативен протокол № К 1379 от 26.10.2008 г., от който се установяват датата на настъпване на процесното ПТП /26.10.2008 г./ и лицата, които са участвали при неговото реализиране, а от епикриза № 729 на УМБАЛ „Св. Анна“ – София АД е видно, че пострадалата Д.Т.Т. е претърпяла мозъчно сътресение и разкъсно-контузна рана в лявата челна област на главата. От справка от базата данни на Гаранционен фонд /л.7 от гр.дело № 55619/2021 г./ се установява, че към датата на ПТП ответникът не е имал валидно сключена застраховка „гражданска отговорност“, която е била прекратена на 13.07.2008 г.

Към доказателствената съвкупност е приобщена и молба от Д.Т., с която лицето е отправило своята извънсъдебна претенция по чл. 288, ал. 9 от КЗ /отм./ пред Гаранционния фонд за заплащане на сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от процесното ПТП, настъпило на 26.10.2008 г., която била оставена без уважение, видно от писмо с изх. № 24-01-208/31.05.2013 г.

Служебно е изискан и заверен препис от решение № 165369 от 06.07.2017 г. на СРС, 162 с-в, постановено по гр.дело № 25440/2013 г., влязло в сила на 26.02.2018 г., с което Гаранционен фонд е осъден да заплати на Д.Т. на основание чл. 288, ал. 11 от КЗ /отм./ сумата от 4000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, което било виновно и противоправно причинено от В. Г. Х., управлявал МПС без

сключена задължителна „гражданска отговорност на автомобилистите“ на 26.10.2008 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 13.06.2013 г. до окончателното изплащане на сумата, както и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 493,33 лева – разноски в производството. С посоченото решение Гаранционен фонд е осъден да заплати на адв. С.Д. от САК и сумата от 510 лева – възнаграждение за безплатна правна помощ. Крайният съдебен акт бил постановен **при участието на трето лице – помагач на страната на ответника Гаранционен фонд – В. Г. Х.** С това решение е прието в мотивите на съда, че въведеното от Гаранционен фонд възражение за съпричиняване от пострадалата, която се е возила на предна дясна седалка на автомобила без поставен обезопасителен колан, е неоснователно.

Фактът на заплащането на претендираните с настоящата искова молба суми от страна на Гаранционния фонд, отделен като безспорен и ненуждаещ се от доказване от районния съд, се установява от представените три броя покани за доброволно изпълнение и платежни нареждания към тях, съответно по и.д. № № 20177900401885, № 20187900400409 и № 20187900400410 - и трите по описа на ЧСИ Р.М., рег. № 790, като въз основа на така извършените плащания ищецът е изпратил на ответника В. Х. регресна покана с изх. № ГФ-РП – 221/23.03.2021 г., съдържаща искане за възстановяване на сумата от 8764,54 лева, на основание чл. 558, ал. 7 от КЗ.

Като писмено доказателство е приет и препис от присъда от 30.06.2010 г., постановена по НОХД № 13684/2009 г. по описа на СРС, 14 – ти наказателен състав, влязла в сила на 16.07.2010 г., с която ответникът в настоящото производство В. Х. е бил признат за невиновен в това на 26.10.2008 г. около 19,00 часа в гр. София, бул. „Христофор Колумб“ с посока на движение от бул. „Искърско шосе“ към ул. „Поручик Неделчо Бончев“ в района на търговски център „Европа – Кик“ да е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Рено Клио“ с ДК № РК **** АМ с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,5 на хиляда, а именно 2,7 на хиляда, установено по надлежния ред, след като е осъден за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК, поради което е бил оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

От комплексната медико автотехническа експертиза, която настоящата инстанция намира за обективно и компетентно изготвена, се установява, че на 26.10.2008 г., около 19,00 часа, лек автомобил с марка „Рено Клио“, рег. № РК****АМ, се е движил по бул. „Христофор Колумб“, с посока на движение от бул. „Искърско шосе“ към ул. „Поручик Неделчо Бончев“, в района на търговски център „Европа – Кик“, като водачът е навлязъл в лентата за насрещно движение и е реализирал ПТП с движещия се срещу него товарен автомобил „МАН ТГА 26.350 БЛ“, рег. № С****КХ. Вещото лице е отговорило, че щетите по превозните средства, отразени в протокола за ПТП, се намират в пряка причинно – следствена връзка с настъпилото на 26.10.2008 г. ПТП. Относно характера на уврежданията, претърпени от пострадалата Д.Т., експертът е посочил, че същите са се изразили в мозъчно сътресение със степенна промяна на съзнанието, без изпадане в пълно безсъзнателно състояние, причинило на пострадалата временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Пострадалата изпитала болка и страдание, като резултат от разкъсно – контузната рана в лявата челна област на главата ѝ, както и посттравматичен стрес от инцидента, изразяващ се в периодично главоболие,

смущения в съня и безпокойство, като уврежданията се намират в причинна връзка с настъпилото ПТП. Болките и страданията били най-интензивни непосредствено след травмата, след хирургичната обработка на раната и в първите 15-20 дни, при постепенно стихване на оплакванията. Вещото лице е достигнало до извода, че продължителността на лечението е около 30-40 дни.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По въпросите относно правилността той е ограничен от посоченото в жалбата, като следи служебно за правилното приложение на императивна правна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на ненавършили пълнолетие деца /ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г., на ВКС, ОСГТК/.

В случая постановеното от районния съд решение е валидно и допустимо.

По същество на спора съдът приема, че обжалваното решение на Софийски районен съд е **частично неправилно**.

На първо място следва да се посочи, че в хода на гр.дело № 25440/2013 г. по описа на СРС, 162 с-в, образувано въз основа на искова молба на пострадалата Д.Т.Т., с която същата е предявила пряк иск по чл. 288, ал.11 от КЗ /отм./ иск срещу ответника Гаранционен фонд, участие е взел и деклинквента и ответник в настоящото производство В. Г. Х. в качеството му на трето лице – помагач на страната на ответника. В отношенията между Гаранционния фонд и подпомагащата страна В. Г. Х. важи задължителната сила на мотивите по смисъла на чл. 223, ал. 2 от ГПК. Последната има за предмет всички становища на съда, намерили израз в мотивите на решението /фактически констатации на съда, правни изводи, становища относно преюдициални въпроси/, доколкото те обуславят изводите относно спорното право. В този случай установеното в мотивите от първия съд обвързва по задължителен начин съда, пред който е висящо следващото по време дело - между подпомагаща и подпомагана страна, да приеме, че съдържащите се в мотивите на решението по предходното дело, в което са участвали подпомаганата и подпомагащата страна в това им качество, изводи за фактите и преюдициалните правоотношения, релевантни за правоотношението, което е предмет на постановеното решение, са се осъществили така, както се сочи в мотивите, към момента на приключване на устните състезания по предходното дело.

В настоящия случай и при съобразяване на чл. 223, ал. 2 от ГПК въззивният съд счита, че в производството по прекия иск на Д.Т.Т. и в постановеното по него влязло в сила решение № 165369 от 29.06.2017 г. по гр.дело № 25440/2013 г. на СРС са установени причинените от ответника В. Г. Х. вреди, противоправния характер на поведението му при причиняването на вредите и причинно - следствената връзка между деянието и вредоносния резултат. В този смисъл оплакването на въззивника, че първоинстанционният съд необосновано е приел, че липсва съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, тъй като не била поставила обезопасителния си колан, е неоснователно. Видно е от решението, че съдът е приел, че пострадалата Д.Т. не е допринесла за настъпване на вредите по начина,

посочен от ответника, а именно като не е поставила обезопасителния си колан, като така установеното обвързва настоящата инстанция.

Доколкото в нито едно от решенията, постановени в производствата – нито по гр.дело № 25440/2013 г. /с предмет прекия иск на пострадалата/, нито по гр.дело № 55619/2021 г. /чието решение е предмет на настоящата проверка/, не е бил разгледано оплакването на въззивника, че деликтната му отговорност не следва да бъде ангажирана поради наличието на влязла в сила присъда по НОХД № 13684/2009 г. по описа на СРС, с която е бил признат за невиновен в причиняването на ПТП, то въззивният съд счита, че по него се дължи произнасяне. Разгледано по същество, оплакването е неоснователно. От приобщения по делото препис от присъдата се установява, че въззивникът В. Х. е признат за невиновен да е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 2,7 на хиляда, след като е осъден за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК, поради което е бил оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. Съгласно чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Следва да се посочи, че за да бъде зачетена силата на пресъдено нещо на присъдата, посочените елементи на деликтната отговорност е нужно да са част от състава на престъплението, за което е оправдано лицето. В случая В. Х. е оправдан за престъпление по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, което по своя характер е формално престъпление, в състава на което не е предвидено настъпването на общественоопасни последици, в т.ч. пътнотранспортно произшествие или други имуществени или неимуществени вреди. Пред настоящата инстанция е пренесен спорът относно регресното право на Гаранционен фонд да иска възстановяването от страна на прекия делинквент на заплатеното от него обезщетение на пострадалата Д.Т. за претърпените от нея вреди, възникнали в резултат на пътнотранспортно произшествие. Тези вреди не са предвидени като част от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и не са обхванати от обективните предели на присъдата на наказателния съд. Оправдателната присъда обвързва гражданския съд само за основаниято, което е послужило за оправдаването. В случая това основание не отрича противоправното поведение, установено по прекия иск, поради което оплакването е неоснователно.

Въз основа на изложеното, въззивният съд счита, че оплакванията на въззивника В. Г. Х. са неоснователни и не съставляват основание за отмяна на постановеното първоинстанционно решение.

Въпреки това, посочи се вече, че обжалваното решение е неправилно, като в тази връзка настоящата инстанция приема следното:

Съгласно ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г., на ВКС, ОСГТК, при проверка правилността на обжалваното решение въззивният съд е длъжен да обезпечи правилното прилагане на императивна материалноправна норма, дори нейното нарушаване да не се твърди като основание за обжалване. Първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./, в която по императивен начин е определено, че обемът на регресното право на Гаранционния фонд след заплащане на обезщетение по чл. 288, ал.1 и ал.2 от КЗ /отм./ е ограничен до размера на платеното и разходите за определяне и изплащане на обезщетението по чл. 288, ал. 8 от КЗ

/отм./. Ищецът е претендирал заплащането на сумата от 8764,54 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, която сума е формирана от присъдените с решение на СРС по гр.дело № 25440/2013 г. суми, а именно: сумата от 4000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пострадалата Д.Т., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 13.06.2013 г. до окончателно изплащане на сумата; сумата от 493.33 лева - разноски в производството; сумата от 510 лева – адвокатско възнаграждение в полза на адв. Д. на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. С уточняваща молба от 19.11.2021 г. ищецът е посочил, че останалата част от претендираната сума представлява такси и разноски по образуваните срещу него изпълнителни производства. По и.д. № 20177900401885 заплатил на 09.10.2017 г. сумата от 1160,18 лева – разноски по изпълнителното дело, от които 455 лева разноски за вискателя Д.Т. и 705,18 лева такси и разноски по ТТРЗЧСИ. По второто изпълнително дело № 20187900400409 длъжникът Гаранционен фонд заплатил на 27.03.2018 г. сумата от 871,33 лева, представляващи разноски по гр.дело № 25440/2013 г. и по изпълнителното дело, като от приложената покана за доброволно изпълнение е видно, че разноските по изпълнителното дело възлизат на 378 лева. По и.д. № 20187900400410 заплатил на 27.03.2018 г. сумата от 200 лева – адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело и сумата от 265,20 лева такси и разноски по ТТРЗЧСИ.

Съдът счита, че регресното право на Гаранционния фонд по чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./ обхваща размера на платеното обезщетение и лихви, както и разходите за определянето и изплащането му, като платените разходи по чл. 288, ал. 8 от КЗ /отм./ са обичайните разходи, необходими за установяване механизма на ПТП, вида и обема на претърпените от увредените лица вреди, както и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите. Разноските в изпълнителното производство /такси и разноски по ТТРЗЧСИ, адвокатски възнаграждения и др./ са направени след влизане в сила на съдебното решение по иска на увреденото лице Д.Т., т.е. след установяване със сила на пресъдено нещо на подлежащите на обезщетяване вреди и размера на дължимите от фонда обезщетения. В този смисъл тези разноски не представляват необходими разходи за определяне на обезщетението, респ. са извън обхвата на регресното право на Гаранционния фонд /така и Решение № 8 от 22.06.2022г. по т. д. № 2144/2020 г., т. к., I т. о. на ВКС, Решение № 127 от 18.10.2019 г. по т. д. № 2835/2018 г., т. к., I т. о. на ВКС, Определение № 50028 от 24.01.2023 г. по т.д. № 2349/2021 г., т. к., II т. о. на ВКС/. Още повече, че е било възможно доброволното плащане на обезщетението преди образуването на изпълнителното дело.

Видно е от приложените по делото три броя покани за доброволно изпълнение – по и.д. № 20177900401885, и.д. № 20187900400409 и и.д. № 20187900400410, че сумите, представляващи такси разноски по ТТРЗЧСИ и адвокатски възнаграждения за представителство в хода на принудителното изпълнение, възлизат в общ размер на 2003,38 лева.

По изложените съображения първоинстанционното решение, с което на Гаранционния фонд са присъдени и разноските в образуваните срещу него три изпълнителни производства, е неправилно поради нарушаване на императивната правна норма на чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./, поради което следва да се отмени и исковата претенция в тази част да се отхвърли.

По отговорността за разноски.

С оглед изхода на делото, разноси се следват и на двете страни, но доколкото ответникът и въззивник – В. Г. Х., действащ чрез назначения на основание чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител – адв. А. Д., не е претендирал заплащането на разноси, такива не следва да му се присъждат.

Ищецът и въззиваемото Гаранционен фонд е направил следните разноси пред първата инстанция: 350,58 лева за ДТ пред районния съд, 768,23 лева – депозит за особен представител на ответника пред първоинстанционния съд, 640,00 лева – депозит за възнаграждение на вещо лице по САТЕ пред първата инстанция и 350,00 лева - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно уважената част от иска, на него му се следва сумата от 1626,78 лева, представляваща разноси за производството пред СРС. Решението на първоинстанционния подлежи на отмяна в частта, с която ответникът В. Г. Х. е осъден да заплати сумата над 1626,78 лева до 2108,81 лева за разноси.

Пред въззивната инстанция Гаранционен фонд е заплатил сумата от 1176 лева – депозит за особен представител на въззивника. Страната претендира заплащането и на 350,00 лева за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи дължимото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от НЗПП. Въззивникът В. Г. Х. следва да бъде осъден да заплати на Гаранционен фонд сумата от 984,33 лева за разноси, съобразно уважената част на иска.

Доколкото въззивникът е бил представляван от особен представител, държавна такса за разглеждане на въззивната жалба в размер от 175,29 лева не е била внесена, поради което В. Г. Х. следва да бъде осъден да заплати на осн. чл. 77 от ГПК по сметка на СГС сумата от 135,22 лева, съобразно уважената част на иска, а в тежест на Гаранционен фонд следва да се възложи сумата от 40,06 лева, съобразно отхвърлената част на иска.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11708 от 25.10.2022 г., постановено по гр.дело № 55619/2021 г. по описа на СРС, 34 с-в, в частта, с която В. Г. Х., ЕГН *****, е осъден да заплати на Гаранционен фонд, адрес: гр. София, ул. ****, на основание чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./ сумата от 2003,38 лева /разликата над 2761,16 лева до 4764,54 лева/, представляваща заплатени имуществени вреди по щета № 210099/24.04.2013 г. за ПТП, настъпило на 26.10.2008 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.09.2021 г. до окончателното погасяване на сумата, както и в частта, с която В. Г. Х., ЕГН *****, е осъден да заплати на Гаранционен фонд, адрес: гр. София, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК разноси за производството пред СРС за разликата над 1626,78 лева до 2108,81 лева, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 288, ал. 12 от КЗ /отм./, предявен от Гаранционен фонд, адрес: гр. София, ул. ****, срещу В. Г. Х., ЕГН *****, за сумата от 2003,38 лева /разликата над 2761,16 лева до размера от 4764,54 лева/, представляващи заплатени имуществени вреди по щета №

210099/24.04.2013г. за ПТП, настъпило на 26.10.2008 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 28.09.2021 г. до окончателното погасяване на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11708 от 25.10.2022 г., постановено по гр.дело № 55619/2021 г. по описа на СРС, 34 с-в, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА В. Х. Х., ЕГН *****, да заплати на Гаранционен фонд, адрес: гр. София, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 984,33 лева /деветстотин осемдесет и четири лева и тридесет и три стотинки/, представляваща съдебни разноси за производството пред СГС.

ОСЪЖДА В. Х. Х., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 77 от ГПК сумата от 135,22 лева, представляваща дължима държавна такса пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, адрес: гр. София, ул. ****, да заплати по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал.3 от ГПК сумата от 40,06 лева, представляваща дължима държавна такса пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____